

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

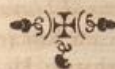
Pragæ, 1672

Cap. 16. Quomodo ipsi Deus, per alias admirabiles
similitudines, manifestaverit pulchritudinem, efficaciam, & valorem
internorum ipsius affectuum, præsertim illorum, quibus optabat videre
Deum: nec ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

respondit, cum magna majestate: Vivo ego in cœlis, & in terra, quod ne minimùm deliqueris contra Fidem ac Fidelitatem, inter tuos cruciatus. Audivit mea anima hæc dicta cum magno timore ac tremore, egiq; ipsi gratias pro favore mihi præstito, ac timui aliquantùm ob id, quod Dominus dixerat, & fuissetne ipse. Tum Dominus respondit: Ego sum, noli timere, & in signum hujus veritatis, quod ego sim, qui tibi loquor, concedo tibi, ut quamdiu vixeris non recedat à te sanctus timor meus: Noveris quoque, tibi jam appropinquare Regnum cœlorum. Fui plurimùm recreata, & animata his, quæ mihi Dominus dixerat. Licet verò aliquantùm timerem ob quasdam res tem-

porales, an me in ipsis conformarem voluntati DEI, vel an me non permitterem aliquatenus ductui meæ naturæ; Dominus mihi tamen respondit alio modo, prorsus diverso à præcedenti communicatione, reddens me certam, me bene procedere, utque me permitterem hac in re ductui meorum Confessoriorum, & quoad istud me gererem sicut hæcenus. Cum autem aliquantùm dubitarem de hoc alloquio DEI, Sanctus Angelus Custos mihi dicebat: Attende, Anima, quid tibi dicat Dominus, ipsius enim Majestas est, quæ loquitur, ne timeas.

CAPUT XVI.

Quomodo ipsi DEUS, per alias admirabiles similitudines, manifestaverit pulchritudinem, efficaciam & valorem interiorum ipsius affectuum, præsertim illorum, quibus operabat videre DEUM: nec non varietatem ac venustatem virtutum, quas iisdem affectibus comparabat, pro exoranda sua anima.

DUM DEUS, inquit, suas gratias ex mera sua bonitate & clementia operatur in mea anima, suscitatur in illa, pro majore ipsius bono, in abditissimo ejusdem recessu, & superiore parte magnum & vehementem ac fortem, quietum & pacatum ignem, quo in ista quiete, unaque vehementia exardescunt affectus, quos Dominus DEUS, ipsi infundit, amoris, timoris, propriæ cognitionis, resignationis in Divinam voluntatem, confidentiæ in suo DEO, & similia. Hi omnes simul, & sine strepitu, vel discursu concurrunt in unum tam potentem & intentum, ut anima in eo videatur sentire

omnes simul, sitque instar alicujus aquæ Angelicæ, quæ per distillationem ex diversis floribus extracta odoriferis, habet tantum solum odorem suavissimum, & valde proficuum. Sic agitur cum mea anima, quæ DEI est bonitas, etiam si ex omnibus sine dubio credam me quam minimùm proficere,

§. I.

Inter hos affectus habui quosdam ex intimo corde procedentes & ferventes, cum quibus mea anima, & lingua prorupit in hæc verba exteriora, quasi de se ipsa conquerens: Bonum animæ meæ, DEUS mi, ac Domine mi, valde malè valeo. sum miserabilis, ac imperfecta: mea anima pessimè valet, Domine mi. Audis

meis querelis DEUS respondit meæ animæ, quàm amantissimè, dixitq; : Anima quid tibi dolet? quare conquereris? Respondi cum vehementi cordis mei affectu ac dixi: DEUS meus, ac Domine mi, habeo animam valde infirmam; quod frequenter repetebam, ac dicebam: Sana me Domine, quia anima mea infirmatur. Audivit me Dominus, sicut dixi, & respondit: Videtur tibi esse anima tua infirma, & itane loqueris? Hæc infirmitas, quam tuâ opinione, pateris, non est ad mortem, sed ut manifestetur gloria DEI in electis. Plurimum fuit confortata & recreata mea anima eo, quod Dominus tanto cum amore dixerat. Quia tamen adhuc in ea ardebat ignis, quem DEUS exsuscitabat, querebatur rursus, cum magna teneritudine & amore sui DEI, ideoque rursus, illi dixi: Infirma sum, mi DEUS, patior ingentes dolores partûs, dolores inferni sustineo, eò quod hæctenus non prodiverit in lucem filius uteri mei, neque mea anima, per æternam possessionem, pro dignitate sui DEI, fruatur clarâ & beatificâ ejusdem visione cum pace, quiete & securitate æterna, tibi non displicendi, neque tui unquam perdendi. Hoc est, mi DEUS, ob quod queror ac doleo. Quiesce jam in me, Anima, dixit Dominus, nam ego te bene intelligo, & dies tuus adveniet plenus, juxta mensuram tui desiderij, atque etiam longè cumulator. Post hoc fuit mea Anima abstracta, sensitque insolitam quandam teneritudinem: hæc enim non magnopere congruit meæ naturæ.

§. II.

Valor & efficacia horum ardentium desideriorum ipsi fuit manifestatus per istam gratiosam visionem. Vidi, inquit, pendentes ex cælo parvos ramos mali granati, in iisdemque singulis singula granata, ex purissimo auro. Cõsideravi attentissimè hoc mysterium, & dixi intra me: Re verâ ego me possẽ appendere istis ramis, & per illos ascendere ad cælum. Incepi adhærescere uni granato unius rami,

& mansit mihi statim granatum in manu decerptum ex arbore, seu ramo. Licet verò esset elegantissimum & pretiosissimum, quia tamen ego non volebam habere granatum, sed ascendere ad Cælum, permisi cadere granatum ad terram. Denuò me affixi alteri granato alterius rami, contigitque mihi idem, & similiter illud permisi cadere, atque ita factum est tertiâ & reliquis vicibus, semperque projiciebam granata ad terram, etiamsi essent tam admiranda. Interea redij ad me, ac dixi: DEUS bone! quàm fuit mea imaginatio inanis! & confugi ad DEUM more solito. Post hoc vidi meum Sanctum Angelum. Custodem, qui tenebat in manibus elegantem corbiculum, & in illo omnia granata, quæ ego permiseram cadere ad terram. Mirata sum valde, videns corbiculum tam gratiosum, & granata tam pulchra, quæ agnovi. Sanctus Angelus autem mihi dixit: Non fuit imaginatio tua, sed ista mala granata significant tua merita, quæ cõparavisti ardentibus affectibus, quibus incitabar, & incitaris, ad videndum Dominum DEUM tuum. Vehementer obstupui hæc Divina mysteria. Postea verò die sequenti manè, mihi dixit meus Sanctus Angelus Custos: Anima mea, es fatigata & afflicta? visne, ut te ducamus ad tuum DEUM? Ego respondi: Itâ, mi Domine. Si ergo vis ire, subjecit Angelus, debeo tibi imponere illam crucem, quam scis, tibi à me aliàs suavissimè fuisse applicatam infra tuos humeros. Sed quia recordabar, quàm terribilis fuerit illa crux, respondi: Non, sancte Angele, hoc non volo. Visne igitur, respondit Sanctus Angelus, ut te collocem in cruce, quæ sit confecta ex gratiosissimis, suavissimis, & fragrantissimis floribus? Cui ego: Neque hoc volo, Domine Angele. Et ille: Quid tandem vis? Ego respondi: Nolo aliud, quàm quod meus Dominus de me disposuerit, fueritq; conforme ipsius sanctissimæ voluntati. Tum me in momento susceperunt omnes mei Domini sancti Angeli ad suas manus, tuleruntque me ad cælestem Jerosolymam. Et videbar mihi

Oooo 3

à sin-

à singulis seorsim portari, unâq; ab omnibus simul. Constituerunt me coram Majestate JESU Christi Domini nostri ac dixerunt: Domine noster, hîc tibi præsentamus istam tuam animam, cujus corpus est valde afflictum & fatigatum, & vehementer illi condolemus propter id, quod patitur: dignetur Tua Majestas, illam liberare ab afflictionibus, ac ad se transferre. Dominus autem respondit? Ita profectò est, sicut dicitis, etiam ego ipsius vices doleo, quòd tantùm patiatur: adhuc tamen non advenit terminus, què ego, in ipsa prædestinanda, præfixi illius doloribus. Et postquam mihi Divina Majestas fuisset bene precata, retulerunt me ad meum angulum.

§ III.

DUm aliâ vice (3. Decembris anno 1622.) natura esset magnopere afflictâ à tantis doloribus, quamvis essem admodum resignata in voluntatem DEI, ac desiderarem, illam semper in me adimpleri, vidi in meo cubiculo Christum JESUM Dominum nostrum, indutum pretiosissimâ togâ talari. Habebat in limbo togæ multas gemmas & pretiosos lapides, quos Dominus omnes in me projecit, itâ ut quasi sentirem illorum impetum, & quoddam frigus. Obstupui supra modum, dum id viderem, & fui consternata isto spectaculo. Videns me ita constitutam Dominus, dixit mihi: omnes istæ gemmæ & lapides, sunt figura ac representatio meritorum, quæ habes, & resultant ex doloribus, molestiis ac afflictionibus, quas pateris, quia meâ æstimatione sunt, instar gemmarum, & lapidum pretiosissimorum. Postquam hoc dixisset, reperi me vestitam pretiosa quadam togâ, exornatâ omnibus illis lapidibus & gemmis, atq; ita indutam me sancti Angeli elevaverunt ex meo lectulo, collocaveruntq; humi, ubi flexis genibus adoravi Dominum, qui mihi impertitus est suam sanctissimam benedictionem, & reposuerunt me ad meum lectulum. Postea mihi Dominus voluit appropinquare, & jam

appropinquabat; ego autem incepti affligi meis timoribus, ac dixi: Hoc non, Domine. Feci id ex reverentia erga Dominum, atque etiam timore, ne subesset aliqua, fraus diaboli. Ita mansi usque ad diem sequentem, neque mihi quidquam dixit Dominus, & ego fui aliquantùm afflictâ, dubitans, an non offendissem meâ inurbanitate Divinam Majestatem. Postridie mihi dixit Dominus: Verè, Soror, es spiritualissima: non fuit diabolus, sed ego, qui te itâ volui probare. Tunc peti veniam à Divina Majestate, ac dixi: Domine mi & DEus mi, cùm diabolus tantùm posse efficere in visionibus imaginarijs, timui nonnihil, ignoscat mihi Tua Majestas. Et Dominus me animavit, atque solatus est, posteaque mihi dixit. Noli turbari vel alterari, quia statui, te his diebus frequenter visitare. DEus sit benedictus. Amen.

§ IV.

Varietas ac pulchritudo virtutum, quas his affectibus obtinebat, magis declaratur in hac visione per gratiosâ similitudinè speciose ovicula. Dum, ait, aliquando, per hos dies, omnia alia cogitarem, vidi in meo cubiculo quendam gravem virum magnæ authoritatis, qui cum imperio accessit ad me, dixitque mihi: Veni mecum, Anima, quia te volo ferre in meis humeris, sum enim tuus bonus pastor, & tu es mea ovicula: Apprehendi me in brachio, cum impetu. Ego vehementer fui turbata, & cùm illum aspicerem, vidi quòd haberet in suis humeris oviculam instar nivis candidam, quodque inciperet cum illa progredi. Cogitabam autem in animo meo, an non mihi id ego tantùm imaginarer. Quando tamen vidi abeuntem, dixi intra me: Eat in nomine Domini, eat; quasi respirarem ab illa turbatione. Vir ille gravis, quem agnovi fuisse Christum Dominum, tulit eam oviculam ad cœlestem Jerosolymam, & presentavit illam suo sanctissimo Patri æterno, dixitque: Pater Æterne, hîc tibi offero istam oviculam, & presento, ut dicitur

in illa complaceas, ac impertiaris ipsi tuam sanctam benedictionem. Pater æternus illam diu aspexit, eò quòd esset candida instar nivis, quæ significabat virginæ puritatem ejus oviculæ, & dixit: O quàm est gratiosa! verè est mihi gratissima, plurimumque mihi placet. Subitò ovicula induit colorem auri purissimi, dixitque Christus JESUS Dominus noster: Jam illam aspiciat Tua Majestas. Et Pater æternus ipsam est intuitus, ac dixit: Perfectò est valde gratiosa, placetque mihi nunc multò magis. Aurum significabat charitatem ardentem illius animæ. Postea fuit mutatus illius color, & comparuit tota purpurea, quod significabat afflictiones & cruces, quas illa anima toleraverat pro DEO. Intuitus est illam rursum Pater Æternus, ac dixit: Modò mihi longè magis placet, estque magis gratiosa. Iterum transmūtavit colorem, in colorem ignis ardentissimi, qui erat symbolum magnæ fortitudinis, quæ toleraverat afflictiones. Et cum eam aspexisset Pater Æternus, placuit illi magis, quàm unquam, valdeque ipsam laudavit, & dixit Divina Majestas: Ducatur ad locum, qui ei debetur, optimè enim mihi satisfacit ista ovicula, quam meus Filius mihi præsentavit. Tunc ille venerabilis vir, qui erat, ut dixi, Christus JESUS Dominus noster, imponens manum collo oviculæ, abduxit illam, & ovis mutavit colorem, qui fuit color mixtus ex omnibus quatuor coloribus, unde evasit longè pulchrior & gratiosior, duxitque ipsam per multos Angelos, ac Sanctos Beatos, redimitam sero, seu coronâ, quam illi DEUS imposuerat, & omnes ipsi loco cedebant, mirabanturque, quòd illam viderent adeò honorari à DEO, donec pervenisset ad suum locum, qui erat valde eminent, in quo ipsam Dominus constituit. Atque tum mihi disparuit ovicula, quæ est conversa in splendidum solem, emittentem ex se multos radios, pertingentes ad ipsum DEUM, per quos radios Dominus communicabat illi animæ, in specie solis, suam

beatitudinem, ac Divinum esse: ibique se DEUS univit cum illa anima, & videbar mihi, remanente ibi animâ, esse in meo angello. Non poteram intelligere, quomodo id posset fieri, ut illic maneret mea anima, & ego essem in meo lectulo: Dominus autem mihi hoc explicuit, & dixit: Isti Sancti Angeli, qui hîc tibi cohabitant, nonne simul mecum manent in Cælo? & nonne hoc ego facio, ac possum facere? ita se res habet, & idem tecum ago.

Biduo post, spectavi quandam processionem in Cælo, in qua vidi Christum Dominum præcedentem instar boni Pastoris, & Divinam Majestatem sequebatur magnus ac numerosus grex ovium candidarum instar nivis, & gratiosissimarum. Omnes habebant torques pretiosissimos, plenos gemmis infiniti valoris, & omnes edebant gemmis, quas gestabant, quandam admirabilem musicam, atque plurimi Angeli, qui sequebantur oves, maximo opere cooperabantur ad eam musicam, quæ res tota erat suavissima & jucundissima. Illa verò ovicula diversicolor ibat ad latus Domini, qui habebat manum suam sanctissimam impositam torqui, quem gestabat, & sequebatur magna multitudo Sanctorum. Circuivit ea pompa cælum. DEUS sit benedictus propter omnia opera sua, Amen.

§. V.

Idem ipsi alia similitudine avicularum declaravit Dominus. Dum alio die essem collecta (in Martio anni 1623.) invocavi DEUM dicendo: DEUS meus & Domine mi, veni ad me, quia sum sola. Meus Sanctus Angelus Custos mihi dixit: Anima considera, quid dicas, non enim es sola; hîc sumus nos, aspice & videbis nos. Circumspexi, & vidi mihi adesse omnes meos Dominos, unaque Sanctos illos quatuor Angelos, qui manent intra illud claustrum aureum. Vidi illos per portulam, unaque aviculas gratiosissimas, quæ decantabant Divinas laudes ad pedes Angelorum, & inde volaverunt, collocaveruntque se in genibus; iterum volaverunt &

con-

confederunt in manibus, ac tandem in capite Angelorū. Hoc viso, dixi meo Sancto Angelo: Aspiciat Dominus Angelus illas aviculas, quā sunt audaces, quod conscenderint capita Angelorum. Tum subito evolaverunt ad Cœlum, nec ipsas amplius vidi. S. Angelus mihi respondit: Jam scis, Anima, per illas aviculas repræsentari & significari tuos ferventes affectus amoris, quos continuè habes: attolle oculos, & aspice. Elevavi oculos, & vidi DEUM in specie Divini splendidissimi solis, qui suis Divinis radijs illuminabat Cœlos & totam terram. Introivit in meam animam, & univit se mecum Divina Majestas, quā aliquamdiu sum fruita: utque ipso factō experirer, quantum isti affectus possint, ac valeant, contigerunt statim duæ res notabiles.

Venit, *inquit*, ad me sanctus Angelus Custos, elevavitque me, apprehensam in humeris, erigens me in lecto, ac dixit: Anima, aspice DEUM, ecce pergit ad mare, & videtur esse iratus. Elevavi oculos, & vidi meum Dominum stantem inter cœlum & mare, quasi imperantem ventis ac mari, ut conturbarentur, valde offensum peccatis, quæ contra ipsius Majestatem committunt navigantes (ego verò vehementer condoleo & compatior navigantibus propter ingens discrimen, quod ordinariè subeunt, tam vitæ, quàm animæ) & postquam vidissem DEUM ita, sicut dixi, iratum, mota commiseratione proripui me, & constituta coram DEO inter ipsius Majestatem ac mare, expansis brachijs, dixi: Noli, mi Domine, noli, mi Domine, per tuam clementiam te obsecro, noli id permittere, ne submergantur isti homines. Dominus præferens gravem

indignationem, mihi dixit: Quid facis, Anima? permitte me agere. Noli, mi Domine, reposui ego, per tuam infinitam bonitatem, noli hoc facere. Dominus mihi dixit: Recede, Anima, adverte, quòd etiam tu possis submergi. Tum ego subjeci cum magna confidentia: Non, debeo te derelinquere mi DEUS, etiam si submergar; licet me occidas, non intermittam confidere in te. Hoc audito DEUS fuit mutatus, quasi in mansuetum agnum, & non punivit illas animas, dicens mihi: Fiat sicut tu vis, & veni huc, Anima, perge mecum ad cœlestem Jerosolimam, volo enim, ut hodie assideas meam mensam, & bibas ex meo poculo. Arque in momento me univit secum Divina Majestas, & reperi me in illa cœlesti Patria, vidique paratam quandam mensam, cui assidebant omnes Beati comedentes, seque satiantes Divinâ visione. Jusit me DEUS assidere mensæ. Videns autem ego illos Sanctos ac illas species corporum, quæ habebant admirabilia, & considerans me, erubesceram ac timebam assidere cum ipsis, dixique meo Domino: Non, mi Domine, non decet, ut ego assideam huic Divinæ Mensæ cum istis sanctis Beatis, quæ vivo in carne mortali; hic sedebam sub mensa, & comedam. Dixitque Dominus: Non, Anima, non ita oportet fieri, asside mensæ. Assedi cum Sanctis, & incepi me reficere, ac frui illâ beatitudine, pro meo captu, idq; brevissimo tempore sicut pertransit fulgur, & eram ibi valde confusa ac pudefacta. Obstupui, ac pœsa sum ecstasim, videns talia mysteria: &

DEUS ad meum angulum. Sit ipse
suis Majestas benedicta!

